

Karnevál is over

Tar Sándor - 2019-08-20 19:18:55

Karnevál is over

Túl vagyunk ezen is, mármint a sokadik virágkarneválon, melynek ötlete annak idején valamely nagy formátumú, manapság balsevistának nevezett politikus agyából pattanhatott ki még az úgynevezett szocialista rendszerben, jóllehet a Potya törzsvendégei egyetértének abban, hogy ebben az országban sem rendszer, sem szocializmus nem volt egy percig sem, ezeket a szemináriumi kifejezéseket már akkoriban sem vette senki komolyan.

Azért elvontunk vele, szólta Habzsi, hadd mondják, az itt, a Kárpát-medencébe beszorult népség már megszokta, hogy folyamatosan hülyének nézik. És hadd vonulgassanak azzal a temérdek ledíbolt virággal a virágtermesztők örömére, hasznára. Az illető pártember hallhatott valamit a riói, netán a francia Nice-ben tartott karneválokról, esetleg alkalma volt látni is a kiváltságos kék útlevéllal.

Csoda, vélte Lövvő, hogy ezt a vörös hagyományt átvette az ideiglenesen hazánkban tartózkodó önkormányzat, a május elsejei felvonulást nem, holott ebben a ceremóniában van valami barbár és pogány, már ami a virágok indokolatlan pusztítását, valamint a tűző napon, ötven fokos hőségben magukat illegető, kiszáradt és elcsigázott, beöltözve táncoló, zenélő mutatványosokat illeti. Báró szerint ez az egész valami okkult áldozati szertartásra emlékeztet, bár ő még olyat nem látott, de olvasott róluk, itt csak az áldozat hiányzik, de mihamar lesz az is, hacsak nem számítjuk a menetből a hőségtől és a strapától esetleg kiájuló résztvevőket.

Áldozat, kérdezte Hiram, már hogyan lenne? Az áldozatok mi vagyunk, jelenlévők és az a félvárosnyi panellakó meg az összes hajléktalan, de mindazok is, akik nem a díztér vonzáskörzetében laknak, merthogy az árát ennek a cirkusznak mi fizetjük, nem a képviselők. Érdekes lenne, mondta Doki, ha nem a város jobb negyedein át vonulna a menet, hanem, mondjuk, a bagdadi városképet mutató Széchenyi vagy Hatvan utcán, majd a Kishegyesin, érintenék a rehabilitációs intézetnek becézett vigyorgót a bentlakók zajos örömére, akiket a pofonok és a rúgások sem tántorítanának el a kerítéstől, a vonulók aztán kicsit beleszagolnának a Tóció patak nevű szennyecsatornába, majd lekanyarodnának a Tegez utcán, ki a legelőre, ott lehetne a végállomás.

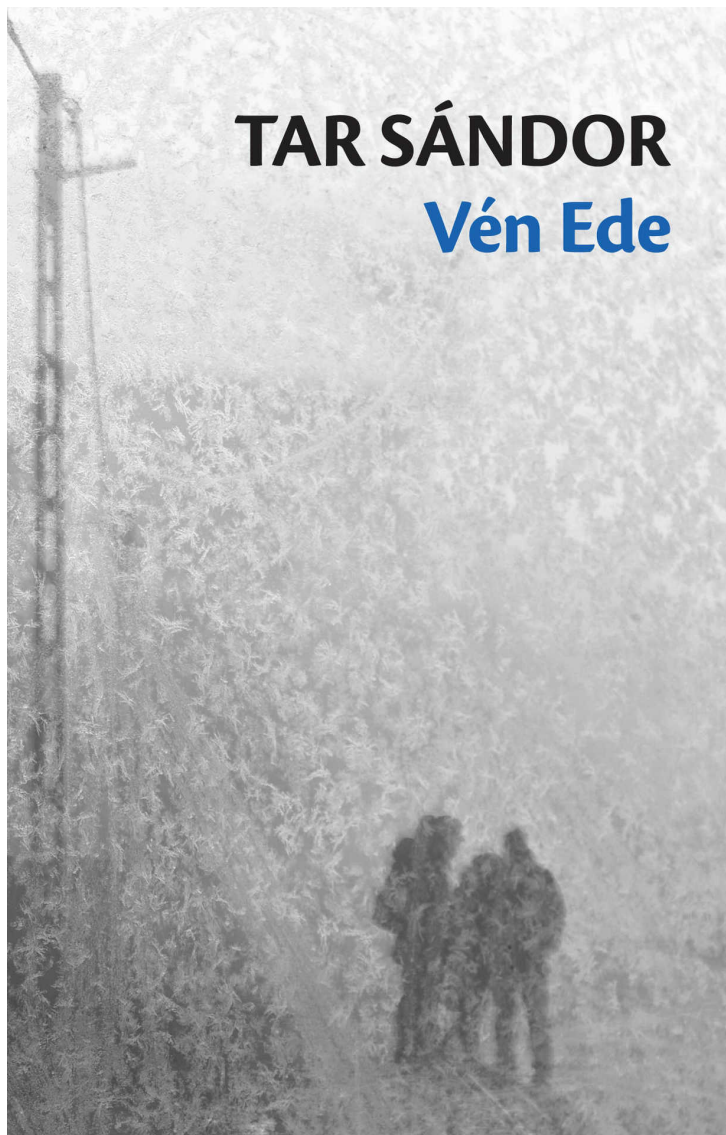
Vén Ede nem szólt semmit, szokása szerint hallgatott, közben arra gondolt, hogy valaha ez tényleg esemény volt, virágkocsik mentek egymás után, művészi kompozíciók, köztük a városi diákság színe-java, az ifjúság, jókedvű fiúk, lányok, és nem a kurvaképzőből kivezényelt, agyonfestett, erotikusan vonagló, kiskorú mazsorettek bujálkodtak a nyálcsorgató pedofilok üdvére. Akkor még afféle tavaszünnep volt a közelgő őszi küszöbén.

Habzsi szerint színesebbé tenné a felvonulást, ha a menet végén felsorakoznának a munkanélküliek és a hajléktalanok, a rongyos gárda, de azok is, akik most ebéd helyett a nézők között főttek. Báró hajléktalan volt, mindjárt ajánlkozott szervezőnek, ő minden búvóhelyet ismer. Nem baj, mondta Hiram, jövőre mi is fogjuk ismerni mind, úgy néz ki, előbb-utóbb mi is azok leszünk. Doki közben panaszkodott, az egyik sátorban kért egy sört, ötszázast adott, nem adtak vissza, mikor reklamált, a

pofa kikapta a kezéből a poharat, és visszaadta a pénzt. Pedig már beleittam, tette hozzá. Reklám az egész, mondta Lövő, a cégek magukat hirdetik, ezt szolgálja minden, ami emeli az adrenalint és ágyéktájon a nadrágot, a virág már mellékes, több is a szárazvirág ezeken a gagyri, bumfordi kocsikon, az olcsóbb, a felvonulás pedig alkalom. Reklámfelület.

2004. augusztus 24.

[Tar Sándor Vén Ede](#) című könyve megvásárolható a [Libri](#) és a [Líra](#) könyvesboltjaiban, megrendelhető interneten.

fotó: